

Meditacije: Velika srijeda

Razmišljanja o Velikoj srijedi.
Teme su: Juda je bio apostol kojega je Isus odabrao; božansko milosrđe veće je od naše slabosti; nada koja nas vraća Bogu.

30.03.2025.

- Juda je bio apostol kojega je Isus odabrao
- Božansko milosrđe veće je od naše slabosti

- Nada koja nas vraća Bogu

“TADA JEDAN OD DVANAESTORICE, zvan Juda Iškariotski, pođe glavarima svećeničkim i reče: ‘Što ćete mi dati i ja ću vam ga predati?’ A oni mu odmjeriše trideset srebrnjaka. Otada je tražio priliku da ga preda” (Mt 26,14-16).

Tradicionalno, Crkva se na Veliku srijedu spominje Judine izdaje.

Koliko je daleko u srcu ovoga apostola, koji se sada spremao izdati Isusa, onaj prvi susret s Onim kojega je smatrao Mesijom! Judu

Iškariotskog osobno je izabrao Krist.

Uz Isusa, mogao je biti sretan kao i ostali, i postati jedan od stupova Crkve. Međutim, odlučio je prodati, za cijenu roba, Onoga koji mu je sve dao. Božja je volja bila da Sveto pismo ne prešuti ovu činjenicu.

Tragični se rasplet odvija na Posljednjoj večeri, kada Isusa pritišće tjeskoba skorog trpljenja i boli zbog napuštanja onih koje je volio. Dok su blagovali, reče: “Zaista, kažem vam, jedan će me od vas izdati” (*Mt 26,21*). Druga jedanaestorica apostola, svjesni vlastite slabosti, ali puni velikog pouzdanja u Kristove riječi, iznenađeno upitaše: “Da nisam ja, Gospodine?” On odgovori: “Onaj koji umoči sa mnom ruku u zdjelu, taj će me izdati. Sin Čovječji, istina, odlazi kako je o njemu pisano, ali jao čovjeku onomu koji predaje Sina Čovječjega. Tomu bi čovjeku bolje bilo da se ni rodio nije.” A Juda, izdajnik, prihvati i reče: “Da nisam ja, Učitelju?” Reče mu: “Ti kaza” (*Mt 26,22-25*).

Ne znamo je li Juda ikada više pogledao Isusu u oči. Ondje bi otkrio da nema ni trunke ogorčenosti ili ljutnje. Krist, njegov prijatelj, još je uvijek gledao u njega istom onom

željom s kojom ga je prije nekoliko godina pozvao da bude apostol, da bude uz njega. “Što možemo učiniti pred Bogom koji nam je služio čak i kad je doživio izdaju i napuštanje? Ne možemo izdati ono za što smo stvoreni, ne možemo napustiti ono što je uistinu bitno. U svijetu smo da bismo voljeli njega i druge. Sve ostalo prolazi, ljubav ostaje.”[1]

JUDINA IZDAJA nije bila ludost jednog trenutka, nego ishod mnogih malih nevjernosti. U Evanđelju po Ivanu nalazimo značajan događaj: Judina kritika tobožnjeg rasipanja kad je Marija iz Betanije nekoliko dana prije Pashe pomazala Isusa skupocjenom pomašću. Juda se usuđuje kritizirati taj čin, pozivajući se na navodno milosrđe prema siromasima. Ali “to ne reče zato što mu bijaše stalo do siromaha, nego što

bijaše kradljivac; kako je imao kesu, kradom je uzimao što se u nju stavljalo” (Iv 12,6).

Ipak, ni ta uvreda ni bilo koja ljudska slabost nisu dovoljno snažne da nadvladaju ljubav Boga koji svakog čovjeka neprestano zove i koji uvijek čeka naš povratak. Sveti Josemaría u Božjem načinu postojanja, tako punom milosrđa, vidi našu pravu zaštitu: “Svi imamo nedostatke. No ti nas nedostaci ne smiju navesti da okrenemo leđa Božjem pozivu, nego da se u nj utječemo, da se zaogrnmemo tim Božjim dobrotama, kao što su se nekadašnji ratnici pokrivali oklopom.”[2]

Sveti Augustin preporuča poniznu molitvu pred Bogom kao najbolji način suočavanja s vlastitom slabošću. Osvrćući se posebno na Judu Iškariotskoga, kaže: “Nakon što ga je izdao, i kad se pokajao, da je molio po Kristu, tražio bi oprostjenje;

da je tražio oprostenoje, imao bi nadu; da je imao nadu, nadao bi se milosrđu.”[3] Naš Gospodin nije želio da se Juda izgubi, kao što ne želi da se itko izgubi. Čak i prilikom svoga uhićenja, pokušava ga dozvati k sebi, nazivajući ga “prijatelju” i primajući njegov poljubac. Možda je čak i na Križu Krist očekivao povratak svojega apostola i spremnost da mu oprost, kao što je oprostio pokajanom razbojniku.

PETAR je također, one iste noći izdaje, triput zatajio našega Gospodina. On, koji je trebao biti stijena Crkve, zaplakao je zbog svoga grijeha suzama ljubavi. Juda, pak, nije imao poniznosti vratiti se svome Gospodinu i priznati mu svoju krivicu. Petar je ostao čvrst u nadi, a Juda je izgubio nadu, ne uzdajući se u Božje milosrđe.

Tumačeći ovaj evanđeoski ulomak, sveti Josemaría kaže: “Pogledajte koliko je velika krepost nade! Juda je prepoznao Kristovu svetost i pokajao se za zločin koji je počinio. Toliko da je uzeo novac koji je dobio kao cijenu za izdaju i bacio ga pred one koji su mu ga dali kao nagradu za nevjeru. Ali nije imao nadu, krepost potrebnu da se vrati Bogu. Da ju je imao, još je uvijek mogao biti veliki apostol. U svakom slučaju, ne znamo što se dogodilo u srcu toga čovjeka, je li odgovorio na Božju milost u posljednjem trenutku. Samo Bog zna što se zbilo u njegovoj nutrini. Zato nikada ne gubite nadu, nikada ne očajavajte, pa i ako ste učinili najveću moguću ludost. Dovoljno je da se ispovjedite, pokajete i dopustite da vas vodi Božja ruka te će sve biti vraćeno u red.”[4]

To je ono što možemo naučiti iz današnjeg Evanđelja. Bez obzira koliko su teški naši grijesi, Božje

je milosrđe uvijek veće. Sve se može izliječiti ako se okrenemo Gospodinu i otvorimo svoje srce milosti kako bi nas Krist mogao ozdraviti. “Strah i sram, koji nas sprječavaju da budemo iskreni, najveći su neprijatelji naše postojanosti. Mi smo od gline; ali ako govorimo otvoreno, ta glina poprima čvrstoću bronce.”[5] To je čvrstoća do koje je došla poniznost svetoga Petra, stijene Crkve. To je i čvrstoća koju molimo da nam udijeli Isus po Mariji, njegovoj Majci, koja je i naša Majka.

[1] **Papa Franjo**, Homilija, 5. travnja 2020.

[2] **Sveti Josemaría**, *Pisma 2*, br. 47a

[3] **Sveti Augustin**, Komentar Psalma 108, br. 9.

[4] **Sveti Josemaría**, Bilješke iz propovijedi, 8. prosinca 1968.

[5] **Sveti Josemaría**, *Pisma* 2, br. 41a.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/
meditacije-velika-srijeda/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/meditacije-velika-srijeda/) (7.08.2025.)